

over gennem Pressen og Rigsdagstidenden. Her forhandle vi for aabne Døre og i hele Folkets Paasyn, og det Ansigt, vi vende til Rigsdagen, vende vi selvfølgelig ogsaa til Befolkningen i denne som i enhver anden Sag. Blot ikke det ærede Medlem for Københavns Amts 2den Valgkreds vilde optræde med to Ansigter! Som Medlem af Finanslovkommissionen er han jo optraadt med eet Ansigt, men efter hvad jeg har hørt af ham her, forekommer det mig, at han er paa Vej til at gaa fra det hele igen. Det er sandelig at optræde ikke med eet, men med to Ansigter.

Det ærede Medlem bebrejdede os, at vi ikke havde holdt offentlige Møder i Løbet af Sommeren, men havde indskrænket os til, hvad han kaldte Vennemøder. Det er ikke rigtigt, vi have holdt mange offentlige Møder i Løbet af sidste Sommer, jeg har personlig deltaget i adskillige af disse, og udelukkende Vennemøder har det jo ikke været, det have de Radikale og Socialdemokraterne sørget for. Jeg har ikke været til eet Møde, uden at en eller flere socialdemokratiske eller radikale Folketingsmænd ere traadte op imod mig og dem af mine Meningsfæller, der vare til Stede, saa absolutte Vennemøder kan man ikke kalde det, thi de Herrer mødte sandelig ikke som vore Venner, men som vore Modstandere. At Befolkningen i overvejende Grad gav sin Tilslutning til vort Standpunkt og vore Anskuelser, kan maaske være ubehageligt og kedeligt for det ærede Medlem, men et Faktum er det, at vi fra vor Side kun have Grund til at være tilfredse med Resultatet af de offentlige Møder, vi have holdt.

Det ærede Medlem for Københavns Amts 2den Valgkreds gik dernæst over til at tale om militære Forhold. Han mente, at der var udbrudt, hvad han kaldte en „General-Strejke“. Det er ikke Tilfældet, en General kan nemlig ikke strejke; fra det Øjeblik, han vil forsøge paa det, er han ude af Bestillingen og kommer ikke tilbage igen i sin Stilling, det følger af sig selv. Det, der er hændet, er følgende. En gammel General, der skulde have sin Afsked en Maaned senere, end han ønskede, indgav Begæring om Afsked en Maaned før og fik den. I hans Sted er straks udnævntj en yngre, dygtig Officer, som straks er traadt i Funktion.

En General har ønsket at ombytte sin Stilling som Generalstabschef med en anden Stilling i Hæren. Denne Begæring har jeg afslaaet, fordi det er Ministeriet,

der bestemmer, hvor de enkelte Officerer skulde ansættes, om de skulde forflyttes, og hvorhen de skulde forflyttes. Den vedkommende General har fortsat sin Virksomhed uforstyrret og fortsætter den fremdeles som hidtil, idet han har erkendt Rigtigheden af, at han maa fortsætte i sin Stilling, indtil Ministeriet ønsker at befordre ham til en anden Stilling.

Endelig er der en General — General Arendrup —, der efter et Avisreferat har tilladt sig offentligt at betegne en kongelig Anordning, der vedrører et militært Forhold, som noget, han stod uforstaaende overfor, og at stemple den som meningsløs. Da man ikke altid kan gaa ud fra, at Bladene referere rigtigt, har jeg afkrævet den vedkommende General en Erklæring om, hvad han virkelig har sagt, og Generalen har tilstaaet, at han har brugt den nævnte Ytring, og han erklærer, at han fastholder den. Overfor en saadan Udtalelse af en General har jeg anset det for nødvendigt at foranledige denne Mands Afsked. Kommandoen er tagen fra ham, han er i Forgaars stillet til Raadighed for første Generalkommando, og han er opsagt med et halvt Aars Varsel, hvorefter han afgaar med Pension. Det har glædet mig, at alle de Udtalelser, der ere faldne her i Salen, ere gaaede ud paa at kræve Disciplin i Hæren. Og hvad angaar General Arendrup, har jeg fra flere Sider hørt Udtalelser og Domme om denne Mand, der bekræfte min Antagelse, at han til Trods for sine i øvrigt gode Soldateregenskaber er tilbøjelig til at optræde paa en mindre velovervejet, til Tider ubesindig Maade. Derfor formener man, at han ikke vil kunne gøre Fyldest i de Poster, i hvilke Generalmajorer kunne anvendes, og han er derfor, som sagt, foranlediget afskediget af Krigstjenesten. Jeg kræver Disciplin i Hæren, og saa længe jeg har den Ære at beklæde min nuværende Stilling som Forsvarsminister, maa jeg kræve Disciplinen overholdt ikke blot af de menige og Underbefalingsmændene, men af alle i Hærens Rækker, lige fra Generalen til den yngste Rekrut, der staar i Geledet.

I Forbindelse hermed har man ganske naturligt berørt Spørgsmaalet om Garnisonen i Fredericia, og jeg skal derfor sige nogle Ord derom. Fredericia By har til Trods for, at Landegrænsen i 1864 blev flyttet saa langt til Nord, som den nu er, uafbrudt været Garnisonssted, og i en Række af Aar har der i denne By garnisoneret ikke mindre end 3 Batailloner. Disse 3 Batailloner have garnisoneret i